

afgøres efter kriterier, der svarer til forvaltningslovens § 28, stk. 2.

Lovforslaget bygger med andre ord bl.a. på den forudsætning, at den gældende retstilstand om, i hvilke tilfælde offentlige myndigheder uden samtykke kan videregive oplysninger til private om enkeltpersoners rent private forhold, bliver opretholdt, jf. lovforslagets §§ 7-8. Lovforslaget åbner således f.eks. ikke op for, at private arbejdsgivere kan indhente oplysninger om jobansøgere væsentlige sociale problemer, hvis jobansøgeren ikke har givet samtykke til det.

Det bemærkes i den forbindelse, at vedkommende tilsynsmyndighed efter lovforslagets anmeldelsesordning forudgående skal kontrollere, om forvaltningsmyndigheders behandling, herunder videregivelse til private, af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold er lovlig, jf. lovforslagets § 45, stk. 1, nr. 1. Behandling af sådanne oplysninger vil dermed ikke kunne iværksættes, før Datatilsynet er fremkommet med en udtalelse om behandlingens lovlighed. Det bemærkes endvidere, at der i øvrigt ikke efter lovforslaget er pligt for dataansvarlige, herunder offentlige myndigheder, til at udlevere oplysninger til tredjemænd, f.eks. private arbejdsgivere m.v.

Det skal endvidere fremhæves, at der med lovforslaget ikke lægges op til ændringer i den gældende retstilstand om, i hvilke tilfælde der må foretages samkøring i den offentlige forvaltning. Der er i øvrigt i lovforslaget fastsat særlige regler om proceduren for visse former for samkøring. En forvaltningsmyndighed skal således indhente en udtalelse fra Datatilsynet, inden samkøring af oplysninger om rent private forhold eller samkøring i kontroløjemed iværksættes, jf. lovforslagets § 45, stk. 1, nr. 1 og 5. Endvidere gælder det generelt, at Datatilsynet i forbindelse med offentlige myndigheders anmeldelse af behandlinger vil have mulighed for at vurdere lovligheden af en samkøring, jf. lovforslagets § 43, stk. 2, nr. 3, hvorefter eventuelle samkøringer skal angives i en anmeldelse.

Særlige regler om behandling af oplysninger

Justitsministeriet kan også tilslutte sig udvalgets forslag om, at der indsættes særlige regler om behandling af oplysninger på nærmere bestemte områder.

I de tilfælde, hvor der i udvalget har været uenighed om reglerne, kan Justitsministeriet tilslutte sig den opfattelse, som udvalgets flertal har givet udtryk for. Justitsministeriet finder således f.eks., at der - ud fra de af flertallet anførte synspunkter - bør skabes en vis øget adgang for adresserings- og kuverteringsbureauer til at behandle oplysninger.

Justitsministeriet har i øvrigt følgende bemærkninger til de konkrete forslag, som udvalget er kommet med:

Behandling af oplysninger om strafbare forhold

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at der - i lyset af direktivets artikel 8, stk. 5 - bør fastsættes særlige regler om behandling af oplysninger om strafbare forhold.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig udvalgets opfattelse, hvorefter disse regler bør udformes således, at der gives henholdsvis offentlige myndigheder og private virksomheder m.v. adgang til at behandle oplysninger om strafbare forhold i samme udstrækning som i dag. Lovforslagets § 8 bygger på denne forudsætning. Dog foreslås det, at myndigheder, der udfører opgaver inden for det sociale område, kun må videregive oplysninger om strafbare forhold på grundlag af kriterier, der svarer til forvaltningslovens § 28, stk. 2. Om betydningen af lovforslagets § 8 for så vidt angår de i bestemmelsen nævnte øvrige oplysninger om rent private forhold henvises i øvrigt til det ovenfor anførte.

Behandling af oplysninger om personnumre

Efter Justitsministeriets opfattelse er det et ganske vanskeligt spørgsmål at tage stilling til, hvorvidt personnumre i videre udstrækning end i dag bør kunne gøres til genstand for behandling hos private dataansvarlige.

Justitsministeriet finder dog - som flertallet i udvalget - at ingen væsentlige databeskyttelsesretlige hensyn taler afgørende imod, at der fastsættes mindre restriktive regler for private virksomheders behandling af oplysninger om personnumre. Efter Justitsministeriets opfattelse er det således f.eks. ikke en afgørende indvending mod en (udvidet) anvendelse af personnumre i den private sektor, at der har været eksempler på, at offentlige myndigheder - i strid med reglerne - telefonisk har udleveret oplysninger af følsom karakter, blot fordi der i forbindelse med en henvendelse eksempelvis fra en journalist angives et personnummer over for myndigheden.

Efter lov om private registre er samtykke ikke i sig selv tilstrækkeligt til at registrere eller videregive oplysninger om personnummer. Justitsministeriet finder, at der bør være en adgang for registrerede personer til at meddele samtykke hertil.

Efter Justitsministeriets opfattelse taler mest for, at det også - som i dag - bør være muligt at behandle oplysninger om personnummer uden samtykke, hvis behandlingen alene finder sted til videnskabelige eller statistiske formål. Som eksempel på et sådant behov